

[Erhard Jakobsen.]

skattnes afskaffelse og bedre vejr om søndagen, eller hvad man ellers måtte have af idealistiske formål — nej, dér er opgaven at få dansk politik til at ligne noget.

Folk har ventet på, at der skulle ske noget; det sker ikke alt sammen i forbindelse med disse lovforslag, men med disse lovforslag får vi en pause, en åndepause, hvor vi kan trække vejret, tænke os om og så tage fat på opgaver, der er store, for de kommende år, men som ikke bliver til at løse, hvis ikke vi skaber os netop dette pusterum inden for det år, der nu er.

Jeg vil da gerne gentage, hvad jeg har irriteret adskillige kolleger ved at sige, at centrum-demokraterne vil formentlig stort set være parat til at stemme for det, som socialdemokrater og venstre bliver enige om. Det er noget, der kan fremkalde megen morskab, for det betyder altså, at vi slet ikke ser på det, vi siger bare ja. Nej, det betyder det ikke, det betyder bare, at vi har så megen tillid til politikere i begge de to gamle trænedede partier, at de går ikke hen og finder på noget, som man sådan almindeligt fornuftigt ikke kunne acceptere.

Men det skal igennem udvalgsmaskinen alt sammen, og det er da klart, at vi i udvalget naturligvis med samme interesse vil studere hver detalje, som alle andre studerer dem, og med glæde er med til at ændre detaljer; men én ting er vi ikke med til: den chance, der ligger for dette ting til at vise, at man trods 10 partier er i stand til virkelig at skabe noget, den chance er vi ikke parat til at lade falde på gulvet. Det er dér, vore 14 mandater skal blive brugt på en sådan måde, at der kommer noget ud af det.

Gert Petersen (SF):

Jeg forstod, at hr. Erhard Jakobsen, som nu har genvundet tilliden til sit tidligere parti, fandt, at opgaven for politik herinde i al almindelighed bestod i at få den til at ligne noget.

Det er jo en beskeden målsætning at sætte sig, men jeg kan da godt lykønske hr. Erhard Jakobsen med, at hans manøvre, hans tomme benzintank, nu har fået dansk politik til at ligne noget, og at hans gamle parti har hjulpet ham til det. Den har fået dansk politik til at ligne nøjagtig det, den lignede i VKR-regeringens tid.

Hr. Per Hækkerup sagde: et ansvarligt parti kan ikke tillade sig at lade udviklingen forløbe uden at søge at påvirke den. Det er jeg aldeles enig i. Men der er forskel på, hvordan man påvirker udviklingen, der er forskel på, hvem man gavner, hvilke metoder man vælger, når man skal påvirke udviklingen. Og det forslag, vi konkret behandler her — og der ligger jo rundt omkring i tågen en række andre tanker og forslag og titter frem, men dem kender vi ikke rigtig — svarer ganske til et forslag, som blev fremsat af VKR-regeringen under hr. Hilmar Baunsgaard, et forslag om at udbetale, hvad der svarer til ca. 300 mill. kr. til arbejdsgiverne som kompensation for dyrtidsportioner.

Dengang havde hr. Per Hækkerup noget helt andet at sige om en sådan udbetaling; jeg tillader mig at citere fra folketingets forhandlinger 1969-70, sp. 5835, det var under forespørgselsdebatten den 15. maj 1970. Da sagde hr. Per Hækkerup:

„Det kan da ikke være fornuftig politik, at man siger: nu skal dyrtidsportionerne udbetales, men for at omkostningerne ikke skal stige, skal statskassen betale arbejdsgiverne. Er der ikke andre befolkningsgrupper i dette land, der kunne have grund til at få et lille tilskud fra statskassen, skal det absolut være arbejdsgiverne? Skal det være alle arbejdsgivere? Jeg skal ikke nævne navne, men der er dog nogle, der har ganske betragtelige nettoindkomster. De skal altså også have et tilskud fra statskassen. Skal det være både dem, der er eksporterende eller i konkurrence med importen, og dem, der er rene hjemmemarkedsindustrier, der skal have et sådant tilskud fra statskassen?

Skal det være den fremtidige linie? For det er jo klart, at hvis denne politik, sådan som regeringen siger, men hvad jeg ikke tror den er, er inflationshæmmende, så må regeringen jo fortsætte. Ja, så må vi fortsætte. Hvor længe? I 5 eller 10 år, hvor statskassen efterhånden år for år skal udbetale stigende tilskud til arbejdsgiverne for at holde lønnen nede? Det er omtrent den skrappeste gang asociale politik, man kan forestille sig, og den har intet med sund økonomisk fornuft at gøre.“

Jeg er aldeles enig med hr. Per Hækkerup i, hvad hr. Per Hækkerup sagde for 4 år siden. Hr. Per Hækkerup sagde også — og